

[Sneum.]

dersom Hovedstadspressen blot vilde tage anderledes og mere velvilligt paa Teatret, vilde Befolkningens Indstilling over for det ogsaa blive en anden, og dets Økonomi vilde ad den Vej blive langt bedre, maaske kunde det endog blive en god Forretning at drive Det kongelige Teater.

Jeg er enig med Undervisningsministeren i denne Betragtning. Naar Offentligheden Gang paa Gang skal fordoje det sensationelle Avisstof, der hvirvles op om Det kongelige Teater og dets Kunstnere, snart om det ene og snart om det andet, er der mange, ikke mindst Provisianere, der kommer paa den Tanke, om Teatret nu ogsaa fortjener at støttes. Provinspressen tilbageholder ikke berettiget Kritik af Provinsens Teatre, men paa den anden Side kan man være sikker paa, at den værner om Provinsens Teatre ud fra den Betragtning, at Teatret, brugt paa rette Maade naturligvis, varetager en betydelig Opgave i Befolkningen. Hvis Hovedstadspressen vilde stille sig paa samme forstandige Maade — og der er jo Tegn, der synes at tyde derpaa —, saa vil Det kongelige Teater sikkert gaa godt, og saa vil Befolkningens Indstilling i Almindelighed ogsaa blive mere velvillig. Og jeg tror, at alle Parter og ikke mindst Rigsdagen vilde være bedst tjent med, om dette kunde ske.

Rager: Da vi under Finanslovens Behandling i Fjor drøftede Spørgsmaalet om Det kongelige Teater, gjorde jeg nogle Bemærkninger, hvori jeg særlig fremhævede, at det, der interesserede mig i denne Forbindelse, var, at Statsradiofoniens Frihed ikke blev angrebet og dens Pengekasse ikke blev lænset til Fordel for Det kongelige Teater. Jeg sagde dengang, at jeg vilde ikke diskutere Det kongelige Teaters Kulturværdi, hverken sige noget for eller imod, men jeg maatte anse Radioen for at have en større Kulturværdi end Det kongelige Teater, og jeg mente ikke, man kunde beskatte et nyt Kulturmiddel til Fordel for et ældre, det ældre være saa eventuelt hændende eller havende endnu Eksistensberettigelse; det vilde jeg ikke udtale mig om. Og jeg advarede den Kommission, der blev nedsat, mod at strække sine Fingre ud efter Radiofoniens Penge.

Naa, Kommissionen har jo forsøgt at faa Tilskud, og i den Afdeling af Kommissionen, som var nedsat angaaende dette Spørgsmaal, og som kom ind paa Spørgsmaalet om Kulturfonden, var man inde paa at ville have et Tilskud fra Radiofonien paa 510 000

Kr. om Aaret, idet man regnede det ud som en Forlystelsesskat, der skulde paalægges Radiofonien. Fra et Mindretal, nemlig Radiofoniens Administrationschef Hr. Lerche, blev dette imødegaaet, og der blev henvist til, at selv om man vilde gaa ind paa Tanken om Forlystelsesskat, kunde det aldrig blive saa meget.

Jeg maa lægge megen Vægt paa, at der i den gældende Lov om Radiospredning udtrykkelig staar — jeg beder om Tilladelse til dette og nogle enkelte andre Citater:

„Afgifterne samles i en Fond, der benævnes Radiospredningsfonden, og som vil være at anvende udelukkende til Radiospredningsformaal.“

Naar der derefter er nedsat en Ledelse for denne Statsradiofoni og denne sorterer under en Minister, saa maa det selvfølgelig være denne Ledelse og denne Minister, der træffer Bestemmelse om, hvad der maa anses for at være i Radiospredningens Interesse; der kan man ikke komme udefra og røre ved disse Penge.

Over for dette principielle Standpunkt fandt jeg det imidlertid naturligt, da den højtærede Undervisningsminister havde forelagt det Lovforslag, der foreligger til Behandling i Dag, at underkaste Lov Nr. 104 af 1. April 1922 om Afgift af offentlige Forestillinger og Fremvisninger m. m. en nærmere Undersøgelse, og efter at jeg har undersøgt dette, saa forekommer det mig, at Forholdet maa stille sig noget anderledes. Naar man nemlig siger, at Radiospredningsfondens Penge udelukkende maa anvendes til Radiospredningsformaal, saa er blandt disse Formaal ogsaa dette at afholde de Afgifter, som i Henhold til allerede bestaaende Love maatte paahvile Radioen, og naar jeg har set Loven om Forlystelsesafgift igennem, saa undrer det mig i og for sig — og det er kun forklarligt gennem den historiske Udvikling, at Radioen er begyndt smaat og efterhaanden er vokset op —, at ingen af de Finansministre, som har siddet gennem de Aar, hvor Radioen er vokset op, har været opmærksom paa, at der vel egentlig fra første Færd skulde have været betalt Forlystelsesaafgift af Radioen.

I denne Lovs § 1 er nærmere specificeret, hvem der skal betale Forlystelsesaafgift, i § 2 er Sætserne fastsat, og i § 3 staar der saa, hvad man saadan finder, naar man fejer op, alt, hvad man ikke har faaet med hidtil. Der er nævnt Københavns Sommerfester, og saa staar der til sidst, at af Koncerter, Oplæsninger, Recitationer o. lign., der finder Sted uden Servering — og det kan man i hvert Fald sige gælder for Ra-